

“मीठे बच्चे- आफ्नो लक्ष्य र लक्ष्य-दाता बाबालाई याद गर्नु भन्ने दैवी गुण आउनेछ । कसैलाई दुःख दिनु, ग्लानि गर्नु, यी सबै आसुरी लक्षण हुन् ।”

**प्रश्न:-** बाबाको तिमी बच्चाहरूसँग धेरै उच्च स्नेह छ, त्यसको निशानी के हो ?

**उत्तर:-** बाबाको जुन मीठो मीठो शिक्षा मिल्छ, यो शिक्षा दिनु नै उहाँको उच्च स्नेहको निशानी हो । बाबाको पहिलो शिक्षा हो- १) मीठे बच्चे, श्रीमतभन्दा बाहेक कुनै पनि उल्टो सुल्टो काम नगर, २) तिमी विद्यार्थी हो, तिमीले आफ्नो हातमा कहिल्यै पनि कानुन लिनु हुँदैन । तिमीले आफ्नो मुखबाट सदैव रत्न निकाल, पत्थर होइन ।

**ओम् शान्ति ।** बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । यिनलाई (लक्ष्मी-नारायण) त राम्ररी देख्छौ । यो हो लक्ष्य-उद्देश्य अर्थात् तिमी यस घरानाका थियौ । कति रात दिनको फरक छ, त्यसैले घरी घरी यिनलाई हेर्नु छ । हामीलाई यस्तो बन्नु छ । यिनीहरूको महिमा त राम्ररी जान्दछौ । यो पकेटमा राखेपछि नै खुशी रहन्छ । भित्र जुन दुविधा रहन्छ, त्यो रहनु हुँदैन । यसलाई देह अभिमान भनिन्छ । देही-अभिमानी भएर यी लक्ष्मी-नारायणलाई हेर्नु भन्ने सम्झनेछौ- हामी यस्तो बनिरहेका छौ, त्यसैले अवश्य यिनलाई हेर्नुपर्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमीलाई यस्तो बन्नु छ । मध्याजी भव, यिनलाई हेर, याद गर । दृष्टान्त बताउँछन् नि- उसले म भैंसी हुँ भनेर सोच्यो, अनि उसले आफूलाई भैंसी नै सम्झन थाल्यो । तिमी जान्दछौ- यो हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य हो । यस्तो बन्नु छ । कसरी बन्ने ? बाबाको यादबाट । हरेकले आफैसँग सोध्नु- वास्तवमा मैले बाबालाई याद गरिरहेको छु ? यो त जान्दछौ- बाबाले हामीलाई देवता बनाउनुहुन्छ । जति हुन सक्छ याद गर्नुपर्छ । यो त बाबाले भन्नुहुन्छ- निरन्तर याद रहन सक्दैन । तर पुरुषार्थ गर्नु छ । गृहस्थ व्यवहारको कार्य गर्दै यिनलाई (लक्ष्मी-नारायण) याद गर्नु भन्ने बाबाको याद अवश्य आउनेछ । बाबालाई याद गर्नु भन्ने यी पनि अवश्य याद आउनेछ । हामीलाई यस्तो बन्नु छ । यही धुन सारा दिन लागिरहोस् । अनि फेरि एक अर्काको ग्लानि कहिल्यै गर्नेछैनौ । यो यस्तो छ, फलानो यस्तो छ... । जो यी कुरामा लाग्छन्, उनले उँच पद प्राप्त गर्न सक्नेछैनन् । जस्ताको तस्तै रहन्छन् । कति सहज गरेर सम्झाइन्छ । यिनलाई याद गर, बाबालाई याद गर्नु भन्ने तिमी यस्तो अवश्य बन्नेछौ । यहाँ त तिमी सम्मुखमा बसेका छौ, सबैको घरमा यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र अवश्य हुनुपर्छ । कति एक्युरेट चित्र छ । यिनलाई याद गरेमा बाबा याद आउँछ । सारा दिन अरू कुराहरूको बदलामा यही सुनिराख । फलानो यस्तो छ, उस्तो छ... कसैको निन्दा गर्नु- यसलाई दुविधा भनिन्छ । तिमीले आफ्नो बुद्धि दैवी बनाउनु छ । कसैलाई दुःख दिनु, ग्लानि गर्नु, चंचलता गर्नु- यो स्वभाव हुनु हुँदैन । यसमा त आधाकल्प रह्यौ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई कति मीठो शिक्षा मिल्छ, यो भन्दा श्रेष्ठ प्यार अरू कुनै हुँदैन । कुनै पनि उल्टो सुल्टो काम, विना श्रीमतको गर्नु हुँदैन । बाबाले ध्यानको लागि पनि निर्देशन दिनुहुन्छ, केवल भोग लगाएर आऊ । बाबाले वैकुण्ठमा जाऊ, रास-विलास आदि गर त भन्नुहुन्छ । अरू ठाउँमा गयो भने सम्भ्रमायाको प्रवेशता भयो । मायाको नम्बरवन कर्तव्य हो- पतित बनाउनु । बेकायदा चलनले नोक्सान धेरै हुन्छ । हुन सक्छ, फेरि कडा सजाय पनि खानुपर्नेछ, यदि आफूलाई सम्हाल्दैनन् भने । बाबाको साथ-साथ धर्मराज पनि छन् । उनको पासमा बेहदको हिसाब-किताब रहन्छ । रावणको जेलमा कति वर्ष सजाय खाँयो । यस दुनियाँमा कति अपार दुःख छ । अहिले बाबाले भन्नुहुन्छ- अरू सबै कुरा बिर्सेर एक बाबालाई याद गर, सबै दुविधा भित्रबाट निकालिदेऊ । विकारमा कसले लिएर जान्छ ? माया भूतले । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यही हो । राजयोग हो नि । बाबालाई याद गर्नु भन्ने यो वर्सा मिल्नेछ । त्यसैले यसै धन्दामा लाग्नुपर्छ । भित्रबाट किचडा सारा निकालिदिनुपर्छ । मायाको पराकाष्ठा पनि धेरै कडा छ । तर त्यसलाई उडाउँदै जानु छ । जति हुन सक्छ यादको यात्रामा रहनु छ । अहिले त निरन्तर याद हुन सक्दैन । आखिर निरन्तरसम्म पनि आउनेछौ, तब नै उँच पद पाउनेछौ । यदि भित्र दुविधा, खराब ख्याल छ भने उँच पद मिल्न सक्दैन । मायाको वश भएर नै हार खान्छन् ।

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, गन्दा कामसँग हार नखाऊ । निन्दा आदि गरेर त तिम्रो धेरै नराम्रो गति भएको छ । अब सद्गति हुन्छ, त्यसैले नराम्रो कर्म नगर । बाबाले देख्नुहुन्छ- मायाले घाँटीसम्म निलिसकेको छ । थाहा पनि हुँदैन । स्वयम् सम्झन्छन्- म धेरै राम्रोसँग चलिरहेको छु, तर यस्तो छैनन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- मनसा, वाचा, कर्मणा मुखबाट रत्न नै निस्कनुपर्छ । फोहोरी कुरा गर्नु पत्थर हो । अहिले तिमी पत्थरबाट पारस

बन्छौ, त्यसैले कहिल्यै पत्थर निस्कनु हुँदैन । बाबाले त सम्भाउनुपर्ने हुन्छ । बाबाको हक हो बच्चाहरूलाई सम्भाउने । यस्तो त होइन, भाइले भाइलाई सावधान गराउँछन् । टिचरको काम हो शिक्षा दिनु । उनले केही भन्न सक्दैनन् । विद्यार्थीले हातमा कानुन उठाउनु हुँदैन । तिमी विद्यार्थी हो नि । बाबाले सम्भाउन सक्नुहुन्छ, बच्चाहरूलाई त बाबाको निर्देशन छ— एक बाबालाई याद गर । तिम्रो तकदिर अहिले खुलेको छ । श्रीमतमा चलेनौ भने तिम्रो तकदिर बिग्रिन्छ, फेरि धेरै पछुताउनुपर्नेछ । बाबाको श्रीमतमा नचलनाले एक त सजाय खानुपर्छ, अनि पद पनि भ्रष्ट । जन्म-जन्मान्तर, कल्प कल्पान्तरको बाजी हो । बाबा आएर पढाउनुहुन्छ, त्यसैले बुद्धिमा रहनुपर्छ— बाबा हाम्रो टिचर हुनुहुन्छ, जसबाट यो नयाँ ज्ञान मिल्छ, आफूलाई आत्मा सम्भ । आत्मा र परमात्माको मेला भनिन्छ नि । ५ हजार वर्षपछि मिल्छु, यसैले जति वर्सा लिन चाहन्छौ, लिन सक्छौ । नत्रभने धेरै धेरै पछुताउनेछौ, रूनेछौ । सबै साक्षात्कार हुनेछ । स्कूलमा बच्चाहरू स्थानान्तरण (ट्रान्सफर) हुन्छन् । पछाडि बस्नेहरूलाई सबैले देख्छन् । यहाँ पनि रूपान्तर हुन्छन् । तिमीले जान्दछौ— यहाँ शरीर छोडेर फेरि गएर सत्ययुगमा राजकुमारहरूको कलेजमा भाषा सिक्नेछौ । वहाँको भाषा त सबैले पढ्नुपर्छ, मातृभाषा । धेरैमा पूरा ज्ञान हुँदैन, फेरि नियमित (रेगुलर) पनि पढ्दैनन् । एक दुई पटक मिस भयो भने बानी पर्छ, मिस गर्ने । संगत छ मायाका शिष्यहरूको । शिवबाबाका शिष्य कम छन् । बाँकी सबै हुन् मायाका शिष्यहरू । तिमी शिवबाबाको शिष्य बन्छौ, त्यसैले मायाले सहन गर्न सक्दैन । त्यसैले सम्हाल धेरै गर्नुपर्छ । फोहोरी गन्दा मानिससँग धेरै सम्हाल राख्नु छ । हाँस र बकुल्ला छन् नि । बाबाले रातीमा पनि शिक्षा दिनुभयो, सारा दिन कुनै न कुनै निन्दा गर्नु, परचिन्तन गर्नु, यसलाई कुनै दैवी गुण भनिदैन । देवताहरूले यस्तो काम गर्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— बाबा र वर्सालाई याद गर, फेरि पनि निन्दा गरिरहन्छन् । निन्दा त जन्म-जन्मान्तर गर्दै आयौ । भित्र दुविधा त रहन्छ नै । यो पनि भित्र मारामारी हुन्छ । सित्तैमा आफ्नो हत्या गर्छन् । धेरैलाई घाटा पार्छन् । फलानो यस्तो छ, यसमा तिम्रो के जान्छ ! सबैका सहायक एक बाबा हुनुहुन्छ । अब त श्रीमतमा चलनु छ । मनुष्य मतले त बडो गन्दा बनाइदिन्छ । एक अर्काको ग्लानि गरिरहन्छन् । ग्लानि गर्नु यो हो मायाको भूत । यो हो नै पतित दुनियाँ । तिमीले सम्भन्छौ— हामी अहिले पतितबाट पावन बनिरहेका छौ । यो धेरै खराबी हो । सम्भाइन्छ, आजदेखि आफ्नो कान पक्डनुपर्छ— कहिल्यै यस्तो कर्म गर्नेछैन । यदि कुनै यस्तो देख्छौ भने बाबालाई रिपोर्ट गर्नुपर्छ । तिम्रो के जान्छ ! तिमी एक अर्काको ग्लानि किन गर्छौ ! बाबाले सुन्न त सबै थोक सुन्नुहुन्छ नि । बाबाले कान र आँखा लोनमा लिनुभएको छ । बाबाले पनि देख्नुहुन्छ भने यी दादाले पनि देख्छन् । चालचलन, वातावरण त कोही कोहीको बिल्कुलै बेकायदाको हुन्छ । जसको पिता हुँदैन, उनलाई टुहुरा भनिन्छ । उनले आफ्नो पितालाई पनि जान्दैनन्, याद पनि गर्दैनन् । सुध्निनुको बदला अबै बिग्रिन्छन्, त्यसैले आफ्नै पद गुमाउँछन् । श्रीमतमा चल्दैनन् भने त टुहुरा नै भए । माता पिताको श्रीमतमा चल्दैनन् । *त्वमेव माता च पिता...* बन्धु आदि पनि बन्नुहुन्छ ।

तर ग्रेट ग्रेट ग्रेण्ड फादर नै नभए मदर (माता) फेरि कहाँबाट हुनेछिन्, यति पनि बुद्धि छैन । मायाले बुद्धि एकदम फेरिदिन्छ । बेहदका बाबाको आज्ञा मान्दैनन् भने दण्ड पर्नेछ । अलिकति पनि सद्गति हुँदैन । बाबाले देख्दा त भन्नुहुन्छ नि— यिनको कस्तो नराम्रो गति होला । यो त टाँगर, आँकको फूल हो । जसलाई कसैले पनि मन पराउँदैनन् । त्यसैले सुध्निनुपर्छ नि । नत्रभने पद भ्रष्ट हुनेछ । जन्म-जन्मान्तरको लागि घाटा पर्नेछ । तर देह अभिमानीहरूको बुद्धिमा बस्दै बस्दैन । आत्म अभिमानीले नै बाबासँग प्रेम गर्न सक्छन् । समर्पण हुनु कुनै साधारण कुरा होइन (सानी माँको घर होइन) । ठूलाबडा व्यक्तिहरू त समर्पित हुन सक्दैनन् । उनले समर्पण हुने अर्थ पनि बुझ्दैनन् । हृदय विदीर्ण (हर्ट फेल) हुन्छ । धेरै बन्धनमुक्त पनि छन् । बच्चा आदि केही पनि छैन । भन्दछन्— बाबा हजुर नै हाम्रो सबै थोक हुनुहुन्छ । यसरी मुखले भन्छन्, तर सच्चाइ हुँदैन । बाबासँग पनि झुटो बोलिदिन्छन् । समर्पित भएपछि आफ्नो ममत्व निकालिदिनुपर्छ । अहिले त पछाडि छन्, त्यसैले श्रीमतमा चल्नुपर्छ । सम्पत्ति आदिबाट पनि ममत्व निकालिनुपर्छ । धेरै छन्, यस्ता बन्धनमुक्त । शिवबाबालाई आफ्नो बनाएका छन्, गोदमा लिन्छन् नि । उहाँ हाम्रो बाबा, टिचर र सद्गुरु हुनुहुन्छ । हामीले उहाँलाई आफ्ना बनाउँछौ, उहाँको पूरा सम्पत्ति लिन । जो बच्चा बनेका छन्, उनीहरू दैवी घरानामा अवश्य आउँछन् । तर फेरि त्यसमा पद कति हुन्छन् । कति दासदासीहरू हुन्छन् । एक अर्कामाथि हुकुम चलाउँछन् । दासीहरूमा पनि नम्बरवार बन्छन् । राज घरानामा

बाहिरका दासदासीहरू त आउँदैनन् । जो बाबाका बनेका छन्, उनले बन्नु छ । यस्ता यस्ता बच्चाहरू पनि छन्, जसमा पाई पैसाको पनि अक्कल छैन ।

बाबाले यस्तो त भन्नुहुन्छ- मम्मालाई याद गर वा मेरो रथलाई याद गर । बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर । देहका सबै बन्धन छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- प्रीत राख्नु छ, भने एकसँग राख, तब बेडा पार हुनेछ । बाबाको निर्देशनमा चल । मोहजित राजाको कथा पनि छ नि ! पहिलो नम्बरमा हुन्छ बच्चा (छोरा), बच्चा त सम्पत्तिको मालिक बन्छ । स्त्री त अर्धाङ्गिनी (हाफ पार्टनर) हुन्छन्, बच्चा त फुल मालिक बन्छन् । त्यसैले बुद्धि उसतर्फ जान्छ, बाबालाई फुल मालिक बनायौ भने यो सबै थोक तिमीलाई दिनेछु । लेन-देनको कुरा होइन । यो त समझको कुरा हो । सुन्न त तिमीले सुन्छौ तर भोलिपल्टै सबै बिसिन्छौ । बुद्धिमा रट्यो भने त अरूलाई पनि सम्भाउन सक्नेछौ । बाबालाई याद गरेपछि तिमी स्वर्गको मालिक बन्नेछौ । यो त धेरै सहज छ, मुख चलाइराख । लक्ष्य-उद्देश्य बताइराख । विशाल बुद्धिवाला त तुरुन्तै बुझ्छन् । अन्तमा यो चित्र आदि नै काम आउनेछन् । यसमा सारा ज्ञान भरिएको छ । लक्ष्मी-नारायण र राधा-कृष्णको आपसमा के सम्बन्ध छ ? यो कसैले पनि जान्दैन । लक्ष्मी-नारायण त अवश्य पहिले प्रिन्स होलान् । बेगर टु प्रिन्स हुन्छन् नि । बेगर टु किङ्ग भनिदैनन् । प्रिन्स नै पछि किङ्ग बन्छन् । यो त धेरै सहज छ, तर मायाले कसैलाई पक्रिन्छ, कसैको निन्दा गर्नु, ग्लानि गर्नु- यो त धेरैको बानी हुन्छ । अरू त केही काम छँदै छैन । बाबालाई याद कहिल्यै गर्दैनन् । एक अर्काको ग्लानिको धन्दा नै गर्छन् । यो हो मायाको पाठ । बाबाको पाठ त बिल्कुलै सीधा छ । पछि गएर यी संन्यासी आदि व्यूँभिनेछन्, भन्नेछन्- ज्ञान छ भने यी बी.के. हरूमा छ । कुमार-कुमारीहरू त पवित्र हुन्छन् । प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हो । आपसमा कुनै खराब ख्याल पनि आउनु हुँदैन । धेरैलाई अहिले पनि खराब ख्याल आउँछ, फेरि यसको सजाय पनि धेरै कडा छ । बाबाले सम्भाउनु त धेरै हुन्छ । यदि कुनै चाल तिम्नो फेरि खराब देखियो भने यहाँ रहन सक्दैनौ । तिमी लायक छैनौ भनेर थोरै सजाय पनि दिनुपर्ने हुन्छ । बाबालाई ठग्नौ । तिमीले बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ । अवस्था गिर्नु नै सजाय हो । श्रीमतमा नचल्ला आफ्नो पद भ्रष्ट गरिदिन्छन् । बाबाको निर्देशनमा नचल्ला नै भूतको प्रवेशता हुन्छ । बाबालाई त कहिलेकाहीँ ख्याल आउँछ, केही धेरै ठूलो कडा सजाय अहिले नै शुरू नहोस् । सजाय पनि धेरै गुप्त हुन्छन् नि । केही कडा पीडा नआओस् । धेरै गिर्छन्, सजाय खान्छन् । बाबाले त सबै इशारामा सम्भाइरहनुहुन्छ । आफ्नो तकदिरलाई रेखा धेरैले लगाउँछन्, त्यसैले बाबाले सावधान गरिरहनुहुन्छ । अब लापरवाही गर्ने समय होइन, आफूलाई सुधार । अन्त घडी आइपुग्न कुनै समय लाग्दैन ।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

**धारणाको लागि मुख्य सार:-**

- १) कुनै पनि बेकाइदा, श्रीमतको विरुद्ध चलन चल्नु छैन । स्वयम्लाई स्वयम्ले नै सुधारनु छ । फोहोरी गन्दा मनुष्यहरूबाट आफूलाई सम्हाल गर्नु छ ।
- २) बन्धनमुक्त छौ भने पूरा पूरा समर्पण हुनु छ । आफ्नो ममत्व निकालिदिनु छ । कहिल्यै कसैको निन्दा वा परचिन्तन गर्नु छैन । फोहोरी विचारहरूबाट स्वयम्लाई मुक्त राख्नु छ ।

**वरदान:-** समर्थ स्थितिको स्वीच अन गरेर व्यर्थको अन्धकारलाई समाप्त गर्ने अव्यक्त फरिश्ता भव

जसरी स्थूल लाइटको स्वीच अन गरेपछि अन्धकार समाप्त हुन्छ, त्यस्तै समर्थ स्थिति हो स्वीच । यस स्वीचलाई अन गरेमा अन्धकार समाप्त हुन्छ । एक एक व्यर्थ संकल्पलाई समाप्त गर्नुपर्ने मेहनतबाट छुट्नेछौ । जब स्थिति समर्थ हुन्छ, तब महादानी वरदानी बन्नेछौ किनकि दाताको अर्थ नै हो समर्थ । समर्थले नै दिन सक्छ । अनि जहाँ समर्थ छ, वहाँ व्यर्थ खत्तम हुन्छ । यही अव्यक्त फरिश्ताहरूको श्रेष्ठ कार्य हो ।

**स्लोगन:-** सत्यताको आधारद्वारा सर्व आत्माहरूको दिलको आशीर्वाद प्राप्त गर्नेवाला नै भाग्यवान् आत्मा हो ।